

UZASADNIENIE

D. S. oskarżono o to, że:

w dniu 23 lutego 2014 r. około godz. 13:00 w Ł. na skrzyżowaniu ul. (...)/6-go Sierpnia, nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że kierując samochodem marki T. o nr rej. (...) jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany kierunku jazdy, nie ustąpiła pierwszeństwa innemu uczestnikowi ruchu w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z kierującym rowerem, który jechał przez skrzyżowanie na wprost, czym nieumyślnie spowodowała wypadek drogowy, w którym kierujący rowerem p. M. F. lat 36 doznał obrażeń ciała w postaci złamania rzepki lewej bez przemieszczenia, które to obrażenia są inne niż określone w art. 156 k.k. i spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI K 610/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi

1. oskarżoną D. S. uniewinnił od dokonania zarzucanego jej czynu;
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. B. kwotę 1116 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z wyboru;
3. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel posiłkowy M. F., zaskarżając go w całości.

Skarżący wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie przez Sąd wniosku dowodowego oskarżyciela posiłkowego w postaci przeprowadzenia dowodu z ustnej, uzupełniającej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego dr inż. T. S. (1) wobec niejasności treści wydanej opinii pisemnej w myśl której biegły m.in. przyjmuje, iż zaniechanie zasygnalizowania przez oskarżoną zamiaru wykonania manewru skrętu w prawo nie stanowiło błędu w technice jazdy oskarżonej oraz w żaden sposób nie przyczyniło się do zaistnienia wypadku drogowego z dnia 23 lutego 2014 r.;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem kierowania się przez sąd zasadą obiektywizmu oraz dyrektywami stanowiącymi o właściwej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, w konsekwencji zaś całkowite odmówienie wiarygodności dowodów przesądzających o winie oskarżonej oraz danie wiary materiałowi dowodowemu przemawiającemu na korzyść oskarżonej.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela posiłkowego M. F. jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie. Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy dla Łodzi–Śródmieścia w Łodzi dokonał prawidłowej i rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ocena ta, przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwoliła na poczynienie ustaleń

faktycznych, nie dających wystarczających podstaw do przypisania oskarżonej zawinionego sprawstwa zarzucanego czynu.

Po dokonaniu analizy rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego należy przyjąć, iż uznane za udowodnione fakty znajdują należyte umocowanie we wskazanym u ich podstawy źródłowym materiale poznawczym. Sąd meriti dokonał prawidłowego wartościowania materiału dowodowego i okoliczności sprawy, a w konsekwencji w pełni zasadnie uniewinnił oskarżoną D. S..

Na przedpolu analizy argumentów strony skarżącej godzi się podnieść, że zawarte w apelacji zarzuty, zmierzające do podważenia orzeczenia, dotyczące rzekomego naruszenia przepisów prawa procesowego, stanowią w istocie polemikę z oceną zgromadzonych w sprawie dowodów dokonaną przez sąd meriti oraz poczynionymi ustaleniami faktycznymi.

Czyniąc ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy poddał analizie całokształt materiału dowodowego, w tym dowody w postaci relacji świadków, wyjaśnień oskarżonej D. S. i opinii biegłego T. S. (1). Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zawarł szczegółowy opis i wyjaśnienie dokonanej analizy zgromadzonego materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje uzasadnienie dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów zgromadzonych w toku niniejszej sprawy. Po dokonaniu analizy akt sprawy w pełni jasnym i zrozumiałym jest, dlaczego Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne poszczególne dowody, a inne na to nie zasługiwały. Tym samym jasne pozostaje uznanie poszczególnych ustaleń faktycznych za udowodnione.

Po analizie argumentów strony apelującej sąd instancji odwoławczej uznaje, że skarżący nie wykazał w sposób trafny i przekonujący, aby sąd pierwszej instancji na gruncie zupełnie zabranego w sprawie materiału dowodowego poddał go wadliwej ocenie.

Zarzut naruszenia przez sąd a quo art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. okazał się chybiony, a dodatkowo uzupełniająca opinia biegłego T. S. wydana na rozprawie odwoławczej taką ocenę przedmiotowego zarzutu wzmacnia.

Sąd pierwszej instancji dokonał dokładnej i poprawnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego wyjaśniając w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego daje wiarę poszczególnym dowodom. Sąd ma prawo i obowiązek dokonać swobodnej oceny dowodów i nie przekraczając jej granic tak właśnie uczynił w przedmiotowej sprawie. Wbrew twierdzeniom skarżącego przy wydawaniu zaskarżonego wyroku nie doszło do obrazy przepisów postępowania.

Przekonanie Sądu Rejonowego o wiarygodności poszczególnych dowodów spełnia wymogi utrwalone w orzecznictwie, których podstawą jest art. 7 k.p.k. (np. wyrok z 3 września 1998 r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, z. 2, poz. 6), czyli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej, jest zgodne z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Wiarygodność wyjaśnień oskarżonej, co do sposobu jazdy podczas wykonywania skrętu z ul. (...) w prawo w ul. 6-ego Sierpnia została zweryfikowana i oceniona przez sąd a quo nie tylko na podstawie opinii biegłego T. S. (1), ale również w oparciu o zeznania świadka S. S. (1). Zarówno z relacji oskarżonej, jak też z zeznań świadka S. S. nie wynika by oskarżona wykonując manewr zmiany kierunku jazdy – skręcając w prawo, zajęła drogę rowerzyście M. F.. Zresztą nawet z zeznań ostatnio wymienionego wynika, że cały czas znajdował się on z tyłu za samochodem kierowanym przez oskarżoną i w chwili, gdy oskarżona ruszała na skrzyżowaniu po zapaleniu się na sygnalizatorze zielonego światła dla jej kierunku jazdy, również był za samochodem T., jak sam podaje 2 – 3 metry za nim. Nie ulega wątpliwości, że w ustalonej przez sąd meriti sytuacji drogowej nie doszło do zajechania drogi rowerzyście przez oskarżoną. Tym samym brak podstaw do kwestionowania oceny wiarygodności, w omawianym zakresie, wyjaśnień D. S., zeznań świadka S. S. (1) oraz opinii biegłego T. S., gdyż dowody te korelują ze sobą. Należy z całą mocą podkreślić,

że wersja przebiegu wypadku podawana przez oskarżyciela posiłkowego M. F. została zdyskredytowana zarówno przez biegłego T. S., jak też przez biegłego R. B.. Zatem sąd pierwszej instancji uznając zeznania oskarżyciela za częściowo jedynie wiarygodne, nie naruszył zasady swobodnej oceny tego dowodu, skoro dokonał tej oceny w powiązaniu z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, a swoje stanowisko rzeczowo i przekonująco umotywowował na karcie 225 akt sprawy.

Oskarżyciel posiłkowy wybiórczo traktując materiał dowodowy, w tym zwłaszcza zeznania jakie w sprawie złożył, próbuje przerzucić odpowiedzialność za zaistniały wypadek na oskarżoną. Tymczasem, jak wynika z dowodów uznanych przez Sąd Rejonowy za wiarygodne oraz z uzupełniającej opinii biegłego T. S. (1) wydanej na rozprawie odwoławczej w dniu 31 maja 2016 r., oskarżyciel posiłkowy M. F. poruszając się za samochodem marki T. kierowanym przez oskarżoną miał możliwość, przy dochowaniu szczególnej ostrożności, zachowania się zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i odpowiedniego zareagowania na zbyt późne włączenie kierunkowskazu przez oskarżoną, co pozwoliłoby mu na uniknięcie wypadku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, analiza dowodów została przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji należycie i jako ocena całości materiału dowodowego okazała się wystarczająca do dokonania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w sprawie. Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak i poszczególne opisane i prawidłowo ocenione jego elementy nie pozwalają na przypisanie sprawstwa oskarżonej.

Reasumując, materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie niewątpliwie pozwalał na wydanie przedmiotowego rozstrzygnięcia. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy wyjaśnił wszelkie występujące w sprawie wątpliwości i uczynił to w sposób pełny i wyczerpujący. Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na zapoznanie się z jasnymi, logicznymi i szczegółowymi rozważaniami sądu pierwszej instancji dotyczącymi wiarygodności poszczególnych dowodów i wyjaśnieniem ustaleń faktycznych.

Podkreślenia wymaga, iż sąd a quo rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się uchybień proceduralnych, które powodowałyby konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Rozstrzygnięcie sądu rejonowego uznać należało za poprawne pod względem rekonstrukcji zdarzenia oraz weryfikacji i ugruntowania jego podstawy faktycznej.

Trafnie też sąd meriti odwołał się do stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 1999 r. w sprawie V KKN 362/97, że istota domniemania niewinności sprowadza się jak wiadomo do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a „przeciwne” musi mu być udowodnione, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasadna in dubio pro reo w art. 5 § 2 k.p.k. nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowicie pewne, wolne od wątpliwości (Prok. i Pr. 1999/7-8/11). Podsumowując, Sąd Rejonowy w sposób w pełni uprawniony stwierdził, iż w niniejszej sprawie przeprowadzone kompletnie postępowanie dowodowe nie wykazało ponad wszelką wątpliwość sprawstwa i winy oskarżonej D. S., a zatem zgodnie z zasadami polskiego prawa karnego, należało wydać wyrok uniewinniający.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej argumenty, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał w mocy, a wniesioną apelację uznał za bezzasadną.

O kosztach zastępstwa adwokackiego na rzecz oskarżonej D. S. za postępowanie przez sądem drugiej instancji orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. w związku z § 1, § 11 ust. 2 pkt 4 i § 17 pkt 1) rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), zasądzając na jej rzecz od oskarżyciela posiłkowego M. F. kwotę 1008 złotych za dwa terminy rozprawy, a więc w minimalnej wysokości, zgodnie z wnioskiem obrońcy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) obciążając nimi w całości oskarżyciela posiłkowego M. F.. Należy zaznaczyć, iż określona w wyroku ich wysokość nie

jest ostateczna, gdyż nie obejmuje kosztów uzupełniającej opinii biegłego T. S. (1) wydanej do protokołu rozprawy w dniu 31 maja 2016 r. Na zasądzoną w wyroku kwotę kosztów w wysokości 100 złotych złożyła się opłata w kwocie 80 złotych i ryczałt za doręczenia w instancji odwoławczej w kwocie 20 złotych.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów